

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļa vārdi jaunai nedēļai

16. janvārī

Janvārī laiks jau jūtami iet pretī ārējai gaismai. Tas, kā katru gadu, notiek arvien no jauna, neskatoties ne uz kādām cilvēku prātu un to nesaturēto ego tumsas izpausmēm, kas arī ir veidojušās no visdažādākajām ēnām un konfliktiem ar sevi un citiem. Tā arī nemiers, ko sajūtam sevī un ap sevi, norāda uz duālismu, kurā arvien no jauna sastopas mūsu apslēptās, tumšās puses - ēnas ar ilgām pēc gaismas, atbrīvotības, dievišķā.

Gaisma, Saule un Dievs cilvēku apziņā arvien ir bijuši saistīti jēdzieni. Senāk cilvēki šo faktu uztvēra dziļi un nopietni, to ienesot apziņā ar rituālu un stāstu palīdzību, kuros tie godināja gaismu, Sauli un to saikni ar zemi. Par to runā pasaules reliģijas un arī gan Vecā, gan Jaunā Derība.

Šobrīd apziņa par Saules un zemes, gaismas un tumsas mistērijām ir izbālējusi, sterilizēta, aplāta ar “zinātniska” materiālisma pārklāju, kas nosaka arī cilvēku reliģiozitāti, un tā liela daļa no realitātes dziļākajiem slāņiem mums paiet garām. Tādējādi arī konvencionālā teoloģija un tās paustais garīgums nereti paliek sekls, moralizējošs un dvēseli neuzrunājošs.

Bet varbūt pietiktu atvērti ieklausīties vārdos no 35. psalma *“pie tevis ir dzīvības avots, tavā gaismā mēs ieraugām gaismu”* (Ps. 35,10) un Kristus vārdos Jāņa evaņģēlijā *“Es esmu pasaules gaisma”* (8,12), lai mēs atkal apjaustu patieso saikni starp sevi, Sauli, gaismu un tumsu un Dievu. Kristus identificējas ar visa kosmosa gaismu (“pasaule” grieķu valodas oriģinālā – “kosmos”), tādējādi uzsverot pretstatu jebkādai ierobežotībai. Savukārt, ir tik daudz kā tāda, kas šķir cilvēkus. Iespējams, dziļākajā būtībā tās ir sekas tam, ka paši, to neapjaušot, esam norobežojušies no lielā Veseluma – gaismas un tumsas un Saules dabiskajiem procesiem,

kas mūs saista vienā veselumā, tos apmainot ar tehnoloģiju “iespējām”, domājot, ka tās atvērs durvis uz pasauli un vienam uz otru.

Bet tava likteņa lielākā iespēja vēl arvien ir atrast savu vietu Radītāja dabiskajā visu lietu ritā, kur ir dzīvības avots, un, kur sevi kā Gaismu pauž Kristus. Rūdolfs Šteiners savā Pamatakmens meditācijā saka: “Dievišķā gaisma, Kristus Saule, sasildi mūsu sirdis, apskaidro mūsu galvas!”

Lai tas piepildās pie mums arī šobrīd, kad robežu starp cilvēkiem paliek arvien vairāk, bet arī gaisma kļūst arvien saskatāmāka.